

STEPHEN KING

mobitul

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză de
MIHAI-DAN PAVELESCU

ARMADA

„Id-ul nu va accepta o întârziere a gratificării. El simte permanent tensiunea dorinței neîmplinite.“

SIGMUND FREUD

„Agresiunea umană este instinctivă. Oamenii nu și-au dezvoltat niciun fel de mecanisme rituale de inhibare a agresiunii pentru a asigura supraviețuirea speciei. Din acest motiv, omul este considerat un animal foarte periculos.“

KONRAD LORENZ

„Acum mă auziți?“

VERIZON¹

¹ Replică celebră din reclama americană la Verizon Wireless, 2002 (n. tr.).

Civilizația a alunecat în al doilea Ev Mediu pe o dâră de sânge deloc surprinzătoare, însă cu o viteză pe care n-ar fi putut-o anticipa nici cel mai pesimist futurolog. S-a întâmplat de parcă abia așteptase să revină acolo. Pe 1 octombrie, Dumnezeu era în cerurile lui, indicele bursier arăta 10,140 și majoritatea avioanelor ajungeau la timp (cu excepția celor care aterizau și decolau la Chicago, iar asta nu constituia o surpriză). După două săptămâni, vâzduhul aparținea din nou păsărilor și bursa era o amintire. De Halloween, toate marile orașe ale planetei, de la New York la Moscova, duhneau până în slava cerurilor pustii și lumea așa cum fusese nu mai era decât o amintire.

SEMNALUL

Evenimentul care a ajuns să fie cunoscut ca Semnalul s-a declanșat la ora 15:03, ora standard, în după-amiaza de 1 octombrie. Termenul „Semnalul“ era inadecvat, bineînțeles, dar, după zece ore de la eveniment, majoritatea savanților capabili să atragă atenția asupra folosirii lui incorecte erau fie morți, fie nebuni. Oricum, denumirea nu prea mai conta. Tot ce conta era efectul.

La ora trei în după-amiaza aceea, un tânăr lipsit de mare importanță pentru istorie mergea – aproape *topăia* – pe strada Boylston din Boston. Numele lui era Clayton Riddell și pe chip i se citea o expresie de pură satisfacție, care se potrivea perfect cu mersul lui sprinten. Cu mâna stângă legăna un portofoliu de artist, genul de mapă care se închide și se încuie, astfel încât rezultă o valijoară de călătorie. Printre degetele mâinii lui drepte se întretesea șnurul unei pungi de cumpărături din plastic, maro, pe care fuseseră imprimate cuvintele **micuțe comori**, pentru oricine s-ar fi sinchisit să le citească.

Înăuntrul pungii, pendulând înainte și înapoi, se afla un obiect mic, rotund. Un cadou, ați fi putut ghici și ați fi avut dreptate. Poate că ați fi ghicit în continuare că acest Clayton Riddell era un tânăr care căuta să sărbătorească o mică (sau poate nici chiar atât de mică) victorie cu o **micuță comoară** – și ați fi avut din nou dreptate. Obiectul din pungă era un prespapier din sticlă, destul de costisitor, în mijlocul căruia era încastrată pâcla cenușie

a unui puf de pădăie. Îl cumpărase pe drumul de întoarcere de la Hotelul Copley Square spre mult mai modestul Atlantic Avenue Inn unde trăsesse el, înspăimântat de eticheta cu prețul de nouăzeci de dolari lipită pe baza prespapierului și cumva chiar mai înspăimântat de înțelegerea că acum își putea permite asemenea obiecte.

Întinderea cardului de credit către vânzătoare necesitase un curaj deosebit, ba chiar un efort de natură fizică. Se îndoia că ar fi putut face gestul acela, dacă ar fi cumpărat prespapierul pentru el; probabil că ar fi mormăit ceva cum că s-a răzgândit și ar fi ieșit cu pași grăbiți din magazin. Era însă pentru Sharon. Lui Sharon îi plăceau astfel de obiecte și ea încă îl plăcea pe Clayton – *îți țin pumnii, scumpule*, îi spusese cu o zi înainte ca el să plece spre Boston. Ținând seama de porcăriile cu care se improscaseră reciproc în decursul anului trecut, cuvintele acelea îl mișcaseră. Acum dorea s-o impresioneze, dacă așa ceva ar fi fost încă posibil. Prespapierul era un fleac (o **micuță comoară**), dar era convins că ei îi va plăcea pâcla gri și delicată din mijlocul sticlei, ca un buzunăraș de ceață.

2

Atenția lui Clay fu atrasă de clopoțelul unei furgonete cu înghețată. Staționa vizavi de Hotelul Four Seasons (care era mai mareț decât Copley Square) și lângă parcul Boston Common ce se întindea în lungul lui Boylston cale de două-trei intersecții de partea aceasta a străzii. Cuvintele MISTER SOFTEE erau tipărite în culori irizate peste două cornete de înghețată ce dansau. Trei puști se adunaseră lângă ferestruică, cu ghiozdanele lăsate jos, lângă picioare, așteptând să primească bunătățile. Înapoia lor stătea o femeie în costum cu pantaloni, ținând un pudel în lesă, și două adolescente în blugi cu talie joasă, cu iPoduri și căști, care deocamdată le atârnavă în jurul gâtului, astfel ca ele să poată șușoti împreună – foarte serioase, fără să chicotească măcar o dată.

Clay se așeză după ele, transformând grupulețul într-o coadă scurtă. Îi cumpărase un cadou soției lui de care se separase; pe drumul spre casă, intenționa să se oprească la Comix Supreme și să-i cumpere fiului său ultimul număr din *Spider-Man*; ar fi putut de asemenea să-și ofere lui însuși o tratație. Ardea de nerăbdare să-i spună vestea lui Sharon, dar îi era imposibil să o contacteze până ajungea ea acasă, pe la patru fără un sfert sau cam așa. Se gândi că avea să mai zăbovească în Inn, cel puțin până vorbea cu Sharon, în principal plimbându-se de colo până colo prin cameră și privindu-și mapa încuiată. Până atunci, Mister Softee reprezenta o diversivune acceptabilă.

Vânzătorul din furgonetă îi servi pe cei trei puști cu două Dilly Bar și un monstru de cornet cu ciocolată și vanilie în spirală pentru generosul din mijloc, care se părea că plătea pentru toți. În timp ce băiatul băjbăia printr-un ghemotoc de bancnote din buzunarul blugilor lui largi, dar la modă, femeia cu pudel și costum model Power Suit, popular în anii 1980 în lumea afacerilor, scotoci în poșeta de pe umăr, scoase telefonul mobil – femeile în costume Power Suit nu mai plecau de acasă fără telefoanele lor mobile, tot așa cum nu plecau fără cardurile AmEx – și-i deschise clapeta. În spatele lor, în parc, un câine lătră și cineva strigă. Lui Clay nu i se păru un strigăt vesel, totuși când privi peste umăr nu putu să zărească decât niște amatori de plimbări, un câine care alerga cu un Frisbee în bot (*n-ar fi trebuit să fie ținută în lesă?* se întrebă el într-o doară), pogoane de iarbă verde, însorită și umbră ademenitoare. Părea un loc potrivit pentru ca un bărbat care tocmai își vânduse primul roman grafic – și volumul următor, ambele pentru o sumă incredibilă – să se așeze și să savureze un cornet de înghețată cu ciocolată.

Când reveni către furgoneta MISTER SOFTEE, cei trei puști în blugi largi dispăruseră și femeia în ținută Power Suit comanda o înghețată cu sirop. Una dintre cele două fete din spatele ei avea un telefon de culoarea minții prins la șold, iar femeia în costum Power Suit ținea în ureche casca propriului telefon. Clay se gândi, așa cum făcea mai mereu la un nivel sau altul al minții atunci când

vedea o variațiune a acestui comportament, că un fel de a te purta care, cândva, ar fi fost considerat intolerabil de grosolan – da, da, chiar și atunci când erai implicat într-o mărunță tranzacție comercială cu o persoană complet necunoscută! – devenea parte din conduita cotidiană acceptată.

Introdu-l în Pribeagul Negru, iubitu!, îl sfătui Sharon. Versiunea ei, pe care Clay o păstra în minte, îi vorbea frecvent și nu se sfia să spună ce avea de spus. Același lucru era adevărat și în privința lui Sharon din lumea reală, atât înainte, cât și după separarea lor. Deși nu i-o zicea la telefonul lui mobil. Clay nu avea așa ceva.

Telefonul de culoarea minții cântă primele note ale melodiei lui Crazy Frog care-i plăcea lui Johnny... cum se numea... „Axel F”? Clay nu-și putea aminti, probabil din cauza unui blocaj mental. Fata căreia îi aparținea telefonul îl trase de la șold și rosti:

– Beth?

Ascultă, surâse, apoi îi spuse prietenei:

– E Beth.

Cealaltă fată se aplecă spre ea și amândouă ascultară, cu tunsoarele stil Pixie aproape identice (lui Clay i se părea că semănau perfect cu niște personaje din desenele animate de sâmbătă dimineață, poate cu Powerpuff Girls) fluturând laolaltă în briza după-amiezii.

– Maddy? zise exact în aceeași clipă femeia în costum Power Suit.

La capătul lesei (lesa era roșie și presărată cu un fel de paiete scânteietoare), pudelul ei privea contemplativ traficul de pe Boylston. De cealaltă parte a străzii, la Four Seasons, un portar în livrea maro – livrelele păreau întotdeauna să fie maro sau albastre – flutura din mână, probabil după un taxi. O ambarcațiune-amfibie Duck Boat ticsită de turiști trecu pe lângă ei, părând înaltă și parcă nelalocul ei pe uscat, cu șoferul răcnind în portavoce despre obiectivele istorice. Cele două fete care ascultau la telefonul de culoarea minții se priviră și zâmbiră, reacționând la ceva ce auzeau, totuși continuau să nu chicotească.

– Maddy? M-auzi? Mă...

Femeia în ținută Power Suit ridică mâna care ținea lesa și înfipse un deget cu o unghie lungă în urechea liberă, iar Clay făcu o grimasă, temându-se pentru timpanul ei. Se imagină desenând-o: câinele în lesă, ținuta Power Suit, părul tuns scurt, modern... și un firicel subțire de sânge în jurul degetului din ureche. Duck Boat tocmai părăsea cadrul și portarul se zărea pe fundal, detalii care, cumva, confereau autenticitate schiței. Pe bune, o știa intuitiv.

– Maddy, nu te mai *aud!* Voiam doar să-ți spun că m-am coafat la noul... m-am *coafat*... *M-AM*...

Vânzătorul din furgoneta Mister Softee se aplecă și-i întinse un cornet din care se ridica un Everest alb, pe versanții căruia se revărsau ciocolată și sirop de căpșuni. Chipul lui nebarbierit era impasibil și anunța că mai văzuse asemenea episoade. Clay era convins că și el mai văzuse, și nu doar o dată. În parc, cineva țipă. Clay se uită iarăși peste umăr, spunându-și că trebuia să fi fost un țipăt de bucurie. La ora trei după-amiază, o după-amiază însorită în Boston Common, ar cam fi *trebuit* să fie un țipăt de bucurie. Nu?

Femeia îi spuse ceva neinteligibil lui Maddy și-și închise telefonul printr-un zvâcnet îndelung exersat al încheieturii. Îi dădu drumul înapoi în poșetă, apoi rămase pur și simplu nemișcată, de parcă uitase ce făcea sau poate chiar unde se găsea.

– Costă patru cincizeci, rosti Mister Softee, ținând răbdător înghetata cu sirop.

Clay avu timp să se gândească cât de al dracu' de *scump* era totul în Boston. Probabil că și femeia în ținută Power Suit gândea la fel – asta, cel puțin, fusese prima lui ipoteză –, deoarece pentru încă o clipă tot nu schiță niciun gest, ci doar privi cornetul cu muntele de înghețată și sirop care se prelingea, ca și cum n-ar mai fi văzut niciodată așa ceva.

După aceea, dinspre Common se auzi alt țipăt, de data aceasta nu unul omenesc, ci ceva între un scheunat de surpriză și un urlet de durere. Clay se întoarse complet ca să se uite și văzu câinele care alergase cu Frisbee în bot. Era un câine cafeniu, destul de mare, poate un labrador, el nu se pricepea la rasele canine și când trebuia să deseneze vreuna, făcea rost de o carte și copia o

imagine. Un bărbat în costum de afaceri stătea îngenunchat lângă câine, îl prinsese cu brațul în jurul grumazului și părea – *cu siguranță, nu văd ceea ce cred că văd*, gândi Clay – că-i mestecă urechea. Apoi câinele schelălăi din nou și încercă să fugă. Bărbatul în costum de afaceri îl ținu cu fermitate – și da, aceea din gura bărbatului era urechea câinelui! – și, în vreme ce Clay continua să privească, o smulse cu totul. De data asta câinele zbieră aproape ca un om și mai multe rațe care plutiseră pe un iaz din apropiere își luară zborul, măcăind.

– *Rasd!* urlă cineva din spatele lui Clay.

Se auzise ca *Rasd*. Ar fi putut să fie *rasc* sau *rast*, însă cele petrecute ulterior îl făcură pe Clay să încline spre *Rasd*: câtuși de puțin un cuvânt, ci pur și simplu un sunet nearticulat de agresiune.

Clay reveni la furgoneta de înghețată, la timp ca s-o vadă pe Femeia Power Suit năpustindu-se prin ferestruica de servire în tentativa de a-l înșfăca pe Mister Softee. Izbutise să înhațe pliurile largi de pe pieptul vestonului său alb, dar singurul pas de surprindere făcut în spate de vânzător fusese suficient ca să se desprindă. Tocurile înalte ale femeii părăsiră pentru o clipă trotuarul și Clay auzi hârșăitul țesăturii și clinchetul nasturilor când partea din față a jachetei ei trecu mai întâi în sus, peste pervazul micuț al ferestruicii, după care coborî înapoi. Cornetul cu înghețată dispăru din vedere. Clay văzu o pată de înghețată și sirop pe încheietura stângă și antebrațul Femeii Power Suit, când tocurile ei înalte pocniră, revenind pe trotuar. Ea se clătină, cu genunchii îndoșiți. Expresia imperturbabilă, bine crescută, de afișat în public, de pe fața ei – cea pe care Clay o considera fizionomia fundamentală „anonim pe stradă” – fusese înlocuită de un mârâit convulsiv, care-i micșora ochii la dimensiunile unor fante și-i dezgolea ambele rânduri de dinți. Buza superioară i se răsfârânsese complet cu interiorul în afară, dezvăluind o gingie roz, catifelată, la fel de intimă ca o vulvă. Pudelul o luă la fugă pe stradă, trăgând după el lesa roșie, cu bucla mânerului în capăt. O limuzină neagră apăru și-l călcă înainte să fi traversat jumătate din stradă. Un ghemotoc de blăniță pufoasă transformat într-o clipită în măruntaie zdrobite.